LAST MOMENT

GILLETTE & TOLERANCE

(GOOD AND EVIL)

FERDINANDO FREGA

GILLETTE आणि सहिष्णुता

लहान ओळींमध्ये लिहिलेला बारा चरणांतील जाहीरनामा: चांगुलपणा नैसर्गिक नसून नाजूक, जाणीवपूर्वक आणि महागडा असतो; दुष्टपणा कार्यक्षम असतो आणि त्याला राक्षसांची गरज नसते; तटस्थता नसते आणि वाचनाभोवती कोणताही समुदाय तयार होत नाही. लेखकाच्या माघारीने आणि वाचकाकडून सहमती नव्हे तर भूमिका मागणाऱ्या पत्राने त्याचा समारोप होतो.

I. न मागितलेली पूर्वपीठिका

हा मजकूर खूश करण्यासाठी लिहिलेला नाही.
तो शिकवण्यासाठी लिहिलेला नाही.
तो वाचवण्यासाठी लिहिलेला नाही.

तो अस्तित्वात आहे कारण काही लोकांनी पुरेसे पाहिले आहे.
आणि एकदा पाहिल्यानंतर, ढोंग करणे आता शक्य नसते.
चांगुलपणा आपोआप येत नाही.
दुष्टपणा येतो.
हे मत नाही.
ही एक अप्रिय वस्तुस्थिती आहे.

II. चांगुलपणाचा खोटा निरागसपणा

चांगुलपणा नैसर्गिक नाही.
तो नाजूक, जाणीवपूर्वक आणि महागडा असतो.
चांगुलपणा उत्स्फूर्त असतो असे जे मानतात
त्यांना कधीच त्याचे खरेखुरे रक्षण करावे लागलेले नाही.
चांगुलपणा मागतो:
• उपस्थिती
• प्रयत्न
• संयम
• हानी

चांगुलपणा सुखसोयीत वाढत नाही.
चांगुलपणा प्रवाहाच्या विरुद्ध वाढतो.
म्हणूनच त्याला अनेकदा दुर्बलता समजले जाते.

III. दुष्टपणाची सामान्यता

दुष्टपणाला बोलवावे लागत नाही.
त्याला विधींची गरज नसते.
त्याला राक्षसांची गरज नसते.
दुष्टपणा कार्यक्षम असतो.
तो जुळवून घेतो.
तो स्वतःचे समर्थन करतो.
तो बेमालूम मिसळून जातो.
दुष्टपणा किंचाळत नाही.
दुष्टपणा समजावून सांगतो.
तो तुम्हाला सांगतो:
• "आता ती वेळ नाही."
• "ही माझी जबाबदारी नाही."
• "दुसरा पर्याय नाही."
• "गोष्टी अशाच चालतात."
दुष्टपणा सामान्यतेत फोफावतो.

IV. तटस्थता नसते

तटस्थता हे एक सोयीचे मिथक आहे
निवडीची किंमत मोजायला तयार नसणाऱ्यांनी शोधलेले.

प्रत्येक न-निवड ही एक निवड असते.
प्रत्येक विलंब ही शरणागती असते.
प्रत्येक समर्थन ही एक स्वाक्षरी असते.

जे चांगुलपणा निवडत नाहीत
ते तटस्थ नसतात.
ते दुष्टपणाला जागा करून देतात.

V. चांगुलपणा मायाळू नसतो

चांगुलपणा सांत्वन करत नाही.
तो शांत करत नाही.
तो धीर देत नाही.
चांगुलपणा उघडे पाडतो.
तो तुम्हाला आरशासमोर उभे करतो
जेव्हा तुम्हाला त्याऐवजी एखादी सबब हवी असते.
तो हिशेब मागतो:
• तुम्ही जे टाळले त्याचा
• तुम्ही ज्याचे समर्थन केले त्याचा
• तुम्ही ज्याला "आवश्यक" म्हटले त्याचा
चांगुलपणा सुसंगती मागतो,
शुद्धता नव्हे.

VI. दुष्टपणा क्रूर नसतो

दुष्टपणा क्वचितच क्रौर्याच्या रूपात समोर येतो.
तो गरजेच्या रूपात समोर येतो.
त्याला नोकरी असते.
त्याला कुटुंब असते.
त्याला प्रतिष्ठित भूमिका असते.
खरा दुष्टपणा:
• बळाने नष्ट करत नाही.
• उघडपणे हल्ला करत नाही.
• शांतपणे पोखरतो.
तो त्यांच्याकडून चालवला जातो

जे नुकसान करतात
स्वतःचे हात मळू न देता
आणि सामाजिक मान्यता न गमावता.

VII. कथा दोषमुक्त करत नाहीत

कथा आपल्याला समजून घेण्यास मदत करतात.
पण त्या वाचवत नाहीत.
कथा भावना हलवतात.
पण त्या निर्णय घेत नाहीत.
तुम्ही यांतून जाऊ शकता:
• आजार
• हानी
• विश्वासघात
• अन्याय
• खोल यातना
आणि तरीही जसे होता तसेच राहू शकता.
वेदना तुम्हाला अधिक चांगले बनवत नाही.
ती तुम्हाला अधिक दृश्यमान बनवते.

VIII. जबाबदारी

तुम्ही जे काही भोगले आहे
त्यातले काहीही तुम्हाला आपोआप "चांगले" बनवत नाही.
ते तुम्हाला जबाबदार बनवते.
रूपांतरित न केलेली प्रत्येक वेदना
विषात बदलते.
सबब म्हणून वापरलेली प्रत्येक जखम
इतरांविरुद्धचे शस्त्र बनते.
जबाबदारी तिथे असते जिथे कथाकथन संपते
आणि नीतिमत्ता सुरू होते.

IX. चांगुलपणाचा एकांत

चांगुलपणा अनेकदा एकटा असतो.
त्याला प्रेक्षक नसतात.
त्याला टाळ्या मिळत नाहीत.
त्यातून तात्काळ कोणताही परतावा मिळत नाही.
ती एक छोटी कृती असते
जी कोणी पाहत नसताना केली जाते.
ती तुम्ही स्वतःवर घालून घेतलेली मर्यादा असते
जेव्हा फायदा उठवणे सोपे असते.
चांगुलपणा जग बदलत नाही.
तो दिशा बदलतो.

X. खोटेपणा म्हणून नियती

नियती ही एक मोहक सबब आहे
निवडीचे ओझे टाळण्यासाठी.

तुम्हाला दोषमुक्त करणारी कोणतीही नियती नसते.
फक्त निर्णयांची एक मालिका असते
ज्यांना कधीच प्रामाणिकपणे सामोरे गेले नाही.

योगायोग तुमच्या वाटेत येऊ शकतो.
पण तुम्हीच ठरवता
त्याचे काय करायचे ते.

नशीब ही देणगी नाही.
ती आगाऊ मिळालेली जबाबदारी आहे.

XI. रेषा

एक क्षण असा येतो
जेव्हा गोंधळ आता शक्य नसतो.

एका बाजूला:
ज्यांना माहीत आहे की ते दुष्टपणा करू शकतात
आणि तो न करण्याची निवड करतात, ते.

दुसऱ्या बाजूला:
जे स्वतःला "चांगले" म्हणवतात
निवड करणेच टाळण्यासाठी, ते.

हीच ती रेषा आहे.
दुसरी कोणतीही रेषा नाही.

XII. कोणताही समुदाय नाही

हा जाहीरनामा
समुदाय निर्माण करत नाही.
तो आपलेपणा देत नाही.
तो आश्रय देत नाही.
जे थांबतात
ते एकटेच थांबतात.
जे निघून जातात
त्यांना अडवले जात नाही.

लेखक माघार घेतो

या मजकुरानंतर
कोणताही पुढचा भाग नाही.
कोणतेही स्पष्टीकरण नाही.
कोणताही लेखक नाही.
लेखक माघार घेतो
कारण आता त्याची गरज नाही.
फक्त वाचक उरतो,
आपल्या निवडींसोबत एकटा.

प्रकटीकरण

चांगुलपणा तुम्हाला अधिक चांगले बनवत नाही.
दुष्टपणा तुम्हाला अधिक वाईट बनवत नाही.
ते तुम्हाला उघड करतात.
तुम्ही कोण आहात ते ते उघड करतात
जेव्हा कोणी पाहत नसते
आणि पटवून देण्यासाठी कोणीही नसते.

समारोप

तुम्ही इथे दिलासा शोधत आला असाल,
तर हा चुकीचा मजकूर आहे.
तुम्ही बोध शोधत असाल,
तर तुम्ही तुमचा वेळ वाया घालवला.

तुम्ही दोष देण्यासाठी कोणाला तरी शोधत असाल,
तर आजूबाजूला पाहा.

हा धडा नाही.
ही एक रेषा आहे.

वर्तुळ पूर्ण झाले आहे.

वाचकांना पत्र

तुम्हाला इथे योगायोगाने आणले गेले नाही,
पण योगायोग तुम्हाला दोषमुक्त करत नाही.
कुतूहल म्हणजे निरागसता नव्हे.
ती एक परीक्षा आहे.
तुम्ही जे वाचले आहे ते सहमती मागत नाही.
ते भूमिका मागते.
तुम्हाला अस्वस्थ वाटले असेल, तर ते यासाठी की कशाला तरी स्पर्श झाला.
तुम्हाला काहीच वाटले नसेल, तर तेही एक उत्तर आहे.

हा मजकूर श्रद्धा शोधत नाही.
तो मार्गदर्शन देत नाही.
तो दिलाशाचे वचन देत नाही.
तो तुम्हाला त्याच्यासोबत सोडतो जे उरते
जेव्हा स्पष्टीकरणे संपतात.
आता या शब्दांमागे कोणताही लेखक उभा नाही.
कोणताही समुदाय तुमची वाट पाहत नाही.
कोणताही निष्कर्ष पुढे येणार नाही.

फक्त तुमच्या निवडी पुढे चालू राहतात.
तुम्ही तयार असाल तेव्हा पान बंद करा.
त्याआधी नाही.
लेखक माघार घेतो
—
पुढे जे येते

ते नाही

उपदेश.

ते आहे

चिंतन.

—

Ferdinando Frega